

Der er tværtimod den Fare, i alt Fald ved de korte periodiske Bevillinger, at deres Fornyelse kan udarte til at blive en ganske mekanisk og selvfølgelig Ting, der kommer til at knytte sig til Beværtningen med dens skiftende Indehavere, saaledes at Bevillingen i Virkeligheden bliver permanent, overdragelig og arvelig og saaledes rækkende meget længere end de livsvarige Bevillinger. Den *personlige* Karakter bevarer Bevillingen lettere, naar den knytter sig til Bevillingshaverens Levetid.

Der synes derfor ikke Grund til at forlade det tilvante og gaa over til en anden Ordning, som utvivlsomt vilde forurolige Beværterstanden, foraarsage megen Ulejlighed med de periodiske Fornyelser, endvidere ved hver Periode vilde faa Striden til at blusse op mellem det Parti, der vilde forny, og det, der vilde nægte de flest mulige Fornyelser, samt, hvis det førte til, at Bevillingerne i Virkeligheden bleve permanente og overdragelige, i høj Grad vilde bidrage til at forøge Monopolværdien af enhver Bevilling, der blev given.

Kun i det Tilfælde har man foreslaaet en kortvarig Bevilling, at Kommunalbestyrelsen bestemmer sig til at give Bevillingerne til et Interessentskab for helt eller delvis at indføre Göteborgssystemet. Saadanne Bevillinger bør formentlig være kortvarige — f. Eks. 5-aarige — da der ellers ikke vilde være Adgang for Kommunen til at komme løs fra et Interessentskab, hvis Drift ikke tilfredsstiller.

Endvidere har man for de særlige i § 21 omtalte Bevillinger foreslaaet et kortere Aaremaal og endelig gjort et væsentligt Skaar i Livsvarigheden i §§ 53 og 54.

Forskriften om, at Retten knytter sig til et bestemt Lokale, er kun at forstaa saaledes, at saa længe Flytning ikke er berettiget paa den i § 29 nævnte Maade, har Bevillingshaveren ikke Ret til at drive Beværtning andet Sted end i det Lokale, der var Forudsætning for hans Bevilling. Af de under § 9 nærmere omtalte Grunde har man knyttet Adkomstbrevet til et bestemt Lokale, men man har ikke villet give visse Husværter Eneret paa at udleje til Beværtningsbrug og derved bidrage til at bringe Beværteren i Afhængighed af Husværten (se nærmere herom under § 29).

§ 6 omhandler *dels* den af Loven satte Antalsbegrænsning, *dels* den yderligere Begrænsning, som Kommunalbestyrelsen kan sætte.

Lovgrænsen mener man bør sættes nogenlunde rigelig, idet man dog ønsker at høste nogen Frugt af den Nedgang i Beværtertallet, som nu snart maa antages at ville blive følelig, efterhaanden som Beværterne fra før de lukkede Vedtægters Tid begynde at falde fra. Hensyn maa desuden tages til, at man ved Loven paafører Alkoholbeværterne Konkurrence ved Friheden til at oprette alkoholfri Beværtninger. I Bilagene S. 407 findes angivet Indbyggernes Antal pr. Beværtning i Købstæderne i 1905. Af Bilagene S. 458—459 fremgaar det Maal, som Købstæderne i deres Vedtægter foreløbig havde sat sig at nedbringe Beværtertallet til.

Som det vil ses, synes Trangen til Beværtninger forholdsvis større i smaa end i store Byer, hvilket dels beror paa, at Landbefolkningens Forsyning vejer forholdsvis mere for den lille end for den store By, men vistnok endnu mere beror derpaa, at Livet i de større Byer egner sig bedre til at fremavle store Beværtninger med Plads til mange Mennesker end i smaa Byer. Ligesom i Holland har man derfor fundet det nødvendigt at opstille en Forskel mellem større og mindre Byer¹).

Lovgrænsen er imidlertid, som anført, kun at opfatte som det Maksimum, ud over hvilket Kommunalbestyrelsen ikke maa gaa. Men indenfor dette Maksimum bør der være Frihed for Kommunestyret til at gaa længere ned, til at standse Nedgangen og til at gaa op igen til Lovgrænsen. Dog har man ment, at saa snart Kommunalbestyrelsens Beslutning gaar ud paa ikke blot at standse den for sig gaaende Nedgang i Beværtertallet, men at gaa tilbage til et højere Antal, altsaa at forøge Beværtningernes Tal, bør Indenrigsministerens Stadfæstelse af Beslutningen udkræves.

Dette, at forøge Antallet udover det nuværende, vil nemlig sige i et Øjeblik og for lange Tider at kaste fra sig Frugten af, hvad man i Kommunen maaske i Løbet af mange Aars Kamp og Bryderier har opnaaet. Er man, trods det Pres fra Beværternæringen, som man sikkert har været udsat for, naaet til at komme ned paa et vist attraaet Minimaltal, bør dette ikke kunne forspildes alene paa Grund af en maaske ganske øjeblikkelig kommunalpolitisk Konstellation. Der bør være Sikkerhed for, at Ønsket om at forøge Antallet ikke er af ganske forbigaaende Varighed. Den paa-